

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

§ 1. Dagoberti aliorumqu[e] Regum ac Imperatorum Decreta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

tium Imperatorum ac Regum tabulis, qui non modò de illo Constantini Magni factò causa cognita deciderunt, verum etiam eandem immediatam Imperij subiectionem dictò sacro loco addixerunt, adjudicârunt, confirmârunt.

S. I. Dagoberti aliorumq; Regum ac Imperatorum Decreta.

VM ante mille circiter annos tempore Dagoberti inclyti Austrasiæ & Francorum Regis inquirendi occasio incidit set, de sæpediti Monasterij fundatione & subiectione, Rex de consilio Episcoporum ac Comitum suorum, Legatos ad Abbatem S. Maximini Memilianum deputavit, vt serio examinatis & excussis antiquis sacri illius loci monumentis, de eius fundatione prima & subiectione ad ipsum certa referrentur, id præstitum & clarè ac certissimè deprehensum Monasterium illud à Constantino Magno conditum & fundatum, eiusdemque Imperatoris Maximi decreto solis Imperatoribus, non autem vlli alteri personæ subiectum fuisse aliaque quæ supra relata; quæ etiam Dagobertus Rex decreuit, approbavit, & additis non exiguis ditionibus & prædijs primam eius dotationem auxit. Sed hæc omnia in dicti Dagoberti Diplomate quod subijcio continentur.

IN nomine Patris & Filij & Spiritus Sancti. Omnium Christianorum nouerit industria, qualiter ego Dagobertus Rex potentissimus Conuenienti consilio Episcoporum meorum Comitumque Legatos de mea parte ad Abbatem Memilianum direxi, mandans & vt diligenter inquireret, mihiq; per seipsum indicaret, quibus auctoribus illud Monasterium S. Maximini constructum, vel cuius Imperio à pristinis temporibus esset subiectum. Hanc legationem Abbas cum fratribus sollicite percipiens, perlectisque in eodem loco quibusdam vetustissimis cartulis, inuentum est ipsum Monasterium Constantini Imperatoris fuisse Regale templum, atque iussu eius dedicatum fore in honore Sancti Ioannis Euangelista, à Sancto Agritio Venerabili Archiepiscopo: In quo videlicet templo, vt idem Pater Monasterij nostra Regalitati certa relatione patefecit Helenâ sacra famula petente & fauente, supradictus Imperator pauperes Christi congregauit, eisque virum DEI Ioannem proposuit, vt in seruitio Dei semper vacarent, & pro se orationibus insisterent, Et insuper illius loci habitationem alteri personæ noluit subdere nisi sua, successorumque Imperatorum potestati. His rebus ita esse firmiter intellectis regio more constituo atque firmissima iussione precipio, vt nullus vnquam proteruè illud Monasterium, in quo Abbas supradictus præesse videtur, audeat intrare, vel vllam inhumanitatem illi violenter inferre, Igitur vt assidua recordatio mei, meorumque parentum maneret in predicto Monasterio ipsorum Sancti Maximini præbendariorum victualia sub præmemorato Imperatore constituta, additis mea ex parte prædijs augere curavi, quorum nomina hæc sunt. Kannis, Cressiacum, Loncovich, Regiodola, Vallis, Polich, Budeliacum, Taleuant, Loauia. Hæc loca ad Regiam Curtem, quæ dicitur Decima, pertinent, quam curtem cum omnibus rebus ad eam pertinentibus, hoc est, quidquid Prædiij visus sum habere à fluuio, qui nuncupatur Rubera vsque ad siluam, quæ dicitur Ieder, Sancto Maximino Prasuli in perpetuam hereditatem contradidi. Insuper etiam cum consilio & rogatu meorum Principum cateris inibi DEO deseruentibus, hanc legem firmiter ac perpetualiter imposturum habendam decreui, scilicet, vt Centenorum ibidem summa Monachorum semper integra maneat & inconuulsa, excepto si Imperatorum Principumue per secula succedentium beneuolentia prædijs augmentetur vel

thesauris. Et si propter Paganorum vel infidelium Christianorum deuastationem eisdem Christi seruitoribus penuria ultra modum ingruerit, & per thesauri effusionem expelli nequiverit, DE I omnipotentis & mei meorumque Successorum habeant licentiam, alodium cum familia à fidelibus illo contraditum dandi & vendendi, antequam Dei destruantur seruitia, & ut istius cartula confirmatio firma in auum permaneat describi eam precepi & nostro Sigillo eam inde firmaui. Actum pridie Nonas Aprilis, Anno Regni nostri duodecimo Moguntia feliciter Amen. Signum Dagoberti Regis.

Henricus Cancellarius ad vicem Ricolui Archicapellani recognoui.

Antiquissimum illud Diploma ita subscriptum ac sigillatum per mille prope modum Annos conseruatum integrum illæsumque habemus.

Porrò Cartulæ nomine, illo Dagoberti æuo Diplomata intelligi testatur vetus documentum à S. Germano concessum pro immunitate Abbatia S. Crucis, Anno V. Chariberti Regis LX. circiter annis ante hoc Dagobertinum, vbi bis nomen Cartulæ in hoc significato vsurpatur. Refert illud Amoyus lib. 3. cap. 2. vbi Iacobus du Breul obseruat originale illius adhuc extare. Quin imo & ipse Dagobertus suum hoc Diploma in fine vocat cartulam.

Eandem Immediationem Status, Pontifices Maximi, Reges Supremi & Imperatores consequentes confirmarunt & firmarunt & firmiter decreuerunt.

In primis S. Gregorius II. Pontifex, qui tempore Caroli Martelli Sedem Romanam tenuit, S. Basino, qui eodem tempore S. Maximinum regabat inter Abbates decimus sextus ordine Bullam misit, qua firmiter alia decernit & præcipit, vt dictum Monasterium sub Regum mundiburdia maneat, neque vlli alteri personæ subijciatur quam exhibemus sub Num. 2.

Pipinus similiter Rex Austrasiæ & Francorum dictum Monasterium S. Iohanni Sacrum, vbi S. Maximinus est sepultus, dicit se habere sub potestate Regali, & ita per antecedentia tempora à Regibus constitutum, proinde se decernere *Abbatem Vitradum cum Monachis & Abbatia sub Regum mundiburdio in secula manere*, ita in Diplomate dato Moguntia Anno XXV. Regni sui, quod habes Num. 3.

Carolus Magnus Imperator & Austrasiæ ac Francorum itidem Rex, parentis vestigijs insistens, Anno Regni quadragesimo, qui fuit octauus postquam à Leone Papa Imperij coronam accepit, constitutione edita statuit, vt præfatum Monasterium maneret sub suo ac Imperatorum mundiburdio, idq; tanta cum libertate & independentia, vt ne ipsi quidem Reges, eius Successores potestatem vllam in eo exercere vel exequi sine Abbatis voluntate aut requisitione possent. *Insuper nostra præceptione constituimus (inquit) atque inconcussè firmamus vt nullus Regum nobis Succedentium, vel alia persona aliqua contra eundem locum, vel Monachos in tota Abbatia vllam potestatem exercere præsumat, nec telonium vsquam à nauibus eorum exigat, seu placitum teneat sine iussione & petitione Abbatis. Sed securè & cum pace maneat, locus ille sub nostro & Successorum*

nostrorum Mundiburdio &c. Vide ipsum Diploma Numero quarto.

Ludouicus Pius Imperator eadem omnia, quæ Pater eius Carolus, concessit, constituit, decreuit, imperauit, uti manifestum est ex eius Diplomate quod habes sub Num. 5. vbi hæc leges, *Igitur istud præceptum ad utilitatem Monachorum fieri iussimus, per quod Imperamus, ne quislibet de iudiciaria potestate in Curtes, vel in Villas ipsius Monasterij ad causas audiendum, nec fideiussores tollendum neque ad manendum, aut homines ipsius Ecclesie distinguendum ingredi præsumat, sed sicut ipse locus sub antecessorum Regum hæctenus fuit conseruatus, ita deinceps per nostram auctoritatem permaneat inconuulsus.*

Lotharium Austrasiæ Regem quoque eandem Iurisdictionem libertatem, & immediatum sub Imperatoribus Statum agnouisse & decreuisse, ex ipsius Diplomate euincitur, quod sub Num. 6. habes, vbi Rex Lotharij Imperatoris Genitoris sui, qui idem præstitit & anteriorem Regum Austrasiæ & Imperatorum vestigijs insistens, *Abbatiam S. Maximini, inquit, more Genitoris nostri cæterorumq. Antecessorum nostrorum nostris etiam priuilegijs, corroborare decreuimus, & nulli alij subiectam vel obnoxiam, excepto nostre Regalitati, sicut sub Antecessoribus nostris esse volumus. Nulli etiam Comitatu bannum aut fredas exoluat, nec aliquis in locis eiusdem sine nostro iussu placitum habere præsumat. Quibus verbis Imperatores & Reges omnem Iurisdictionem Principibus, Comitibus, & Dynastis Imperatore inferioribus in S. Maximini Ditiones denegant, eiusque omne exercitium tollunt, nisi id ex ipsorum Imperatorum & Regum Iussu, mandato vel delegatione concedatur. Placitum enim conuentus iudiciales, bannum & fredas vero euocationes, multas & pœnas antiquorum Scriptorum vsu significare constat.*

Atque ex allegatis Decretis & Diplomatis euincitur Abbatiam S. Maximini à Constantini M. tempore, adeoque à prima sua origine vsque ad Dagobertum Austrasiæ Regem, & deinde tam sub illo quàm consequentibus Imperatoribus & Austrasiæ Regibus immediatè sub Imperio vel Regno supremo Statum liberum habuisse.

S. 2. Sententia Ottonis Imperatoris.

SExcentis penè annis iura S. Maximini inconcussa steterant cum Rothbertus Archiepiscopus Treuirensis, nescio quibus iudicijs vel malorum consilijs aut suggestionibus in eum errorem inductus est, ut Abbatiam præfatam olim ad Ecclesiam suam pertinuisse ei que subtractam fuisse crederet. Igitur apud Ottonem Magnum Imperatorem actionem instituit, ac Monasterium sibi adiudicari petijt. Auditus est Abbas S. Maximini pro tempore Willerus, causaque examinata & probè cognita, prolatisque in Imperij Comitibus siue Procerum conuentu coram Cæsare & iisdem Proceribus, Tabulis & Decretis Regum præcedentium præsentate ipso Rothberto Actore lata est sententia ab Imperatore, & declaratum ac decretum, præfatum Cœnobium ab Antiquissimis temporibus in vsu Monachorum constructum, nulli vnquam Ecclesie vel Sedi subiectum fuisse, sed semper sub Regia Potestate mansisse, ac proinde sub ipsius Ottonis ac Successorum Germaniæ Regum potestate perpetuò permanfurum.

Ipsam quale hodieq. habemus integrum Originale: hic lege.

In nomine Sanctæ & indiuiduæ Trinitatis. Otto diuina annuente Clementia Rex. Notum esse volumus omnium nostrorum præsentium scilicet & futurorum industrie, quod Nos piè & salubriter de nostri Statu Regni tractando sancta loca ab Antecessoribus